

(Tale skrevet af Farshad Kholgi d. 11.01.10 i Singapore og sendt til "Frit Iran" – der var desværre ikke tid til at læse talen til demonstrationen pga tidspres)

Omid e farda - Morgendagens håb

Farshad Kholghi

*Zنده bad Iran. Zندهbad Azadi e Iran. Zنده bad melate shojae Iran.
Længe leve Iran.*

For 31 år siden blev drømmen om frihed hurtigt omdannet til et mareridt. I stedet for frihed, landede ondskaben i Iran, i skikkelse af Khomeini og Islams dominans.

Hvordan kunne det lade sig gøre?

Millioner af iranere tog imod Khomeini. Vi, iranere, mænd og kvinder, religiøse og sekulære, endda ateister valgte at se hans ansigt på månens overflade. Vi ophøjede ham til at være guddommelig.

Vi, iranere, ønskede demokrati og sekularisme, men vi råbte Allah u Akbar. Vi, ønskede at lære vores børn, at jorden er rund, men imod al fornuft valgte vi en religiøs leder, hvis religion tror helhjertet på, at jorden er flad.

Vi, frihedshungrende iranere døbte Khomeini til Imam Khomeini. Vi, begik en historisk fejltagelse, som vi alle, i 31 år, hver eneste dag har fortrudt og begræder.

Var vi så berusede af håbet på frihed, siden vi ikke kunne se klart? Troede vi at bare Shahan blev væltet, så ville alt andet nok helt af sig selv blive perfekt? Var vi så naive?

Vores naivitet har kostet os vort land, vort sprog. Vores fejltagelse har kostet den iranske kultur og historie dens omdømme. Den har kostet millioner af liv. Vores og kun vores fejltagelse ved at byde frihedens fjende indenfor og ophøje ham til gud, har gjort alle iranerne - både indenfor og udenfor - til evige og hjemløse flygtninge.

Vores historiske fejltagelse har udslettet den iranske kulturs grundværdier: frihed og ligestilling, poesi og lidenskab. Disse værdier er blevet erstattet med sharia, stening af kvinder, censur, religiøs apartheid og et kønsopdelt samfund. Ferdawsis hjem, Hafez hjem, Rostams hjem, Kyros hjem, vores alle sammens hjem, Iran er blevet omdannet til den arabiske ørken i profetens tid.

Vore fejltagelse har gjort os alle til mulige terrorister i omverdens øjne. Men vi er ikke terrorister. Vi er mennesker, der ønsker frihed.

Mange siger, at det var en international sammensværgelse imod Iran, der var årsagen til Khomeinis magtovertagelse. Men kære venner. De eneste, der var med i denne sammensværgelse imod Iran var os og vores naivitet. De eneste vi kan kaste skylden på for vores elendighed er os selv.

Vejen til et shariasamfund er brolagt med naive menneskers manglende kritiske tankegang overfor mullahernes sødmefulde løfter.

Hvis vi ønsker frihed og ligestilling, hvis vi ønsker demokrati og et sekulært samfund, hvor religion er en privat sag og ikke landets grundlov, er det nødvendigt at holde op med at råbe Allah u Akbar.

Vi er iranere og vores identitet er ikke Allah. Vores fælles identitet er vores historie og vores tro på frihedens værdier.

Derfor lad os i stedet råbe: Længe leve frihed. Lad os råbe Zende bad Azadi, Zende bad Iran.

Lad os - belært af vor fejltagelser - stå sammen og handle. Ikke blot råbe slogans, men handle.

Lad os holde op med at råbe død over det ene og død over det andet. Dødsslogans bringer kun døden med sig. Lad os anstrenge os for at skabe liv i stedet for udbrede død.

At Khameneis islamiske kalifat er ved at synge på sidste koranvers er et faktum. Om det er i dag eller om et par år, så er disse morderes æra ved at være forbi. Men det, der bekymrer mig er følgende spørgsmål: Hvad kommer bagefter?

Jeg håber ikke, at vi igen vil servere Iran på et sølvfad til endnu en moderat religiøs leder. Jeg håber af hele mit hjerte at vi har lært af vores fejltagelse. Vi må ikke glemme at der foregår to kampe i Iran.

Den ene kamp er imellem mullaherne indbyrdes. Om de hedder Khamenei, Ahmadinejad eller Moussavi, er en ligegyldig sag. Ingen af dem ønsker en afslutning på den islamiske republiks eksistens.

Den anden kamp er imellem det iranske folk og den islamiske republik. Det er denne kamp som jeg anser som den eneste rigtige.

For 31 år siden gik mange sekulære iranere med billeder af Khomeini. Deres argument var: Vi bruger ham som en undskyldning, som et symbol imod Shahens styr. Når vi har væltet Shahen, så smider vi billedet væk og får demokrati

Lad os ikke begå den samme fejltagelse. Lad os ikke bruge en ny Khomeini og lad os ikke bruge mullahernes symboler.

For mig er der kun én bevægelse i Iran, og det folkets mål om at afskaffe den islamiske republik. For mig er der kun et symbol og det har tre farver: Grøn, hvid og rød. Det er det gamle Iranske flag med dets løve som symbol på iranernes mod. Det er den iranske bevægelse sande farver. Mit håb for morgendagen er et Iran, der kan lære frihedens svære kunst. Det kommer ikke i løbet af en dag eller fem år. Det vil tage generationer for alle os at blive demokratisk dannede.

Jeg håber at Iran meget snart vil blive et land, med plads til alle sit folkeslag og alle sine religioner. Et frit Iran vil ikke være et islamisk land. Et frit Iran vil ikke forfølge minoriteterne, men vil være et land, som vil være tilflugtssted for alle forfulgte folkeslag.

Længe leve Iran og Irans modige folk